

Biuletyn 22

Duch Święty tym potężniej zaznaczy swoje działanie w dziejach świata, im częściej, goręcej i bardziej publicznie będzie wzywany.

Św. Arnold Janssen

Kwartalnik. Nr 2/2009

Do Drogich w Jezusie Chrystusie Siostr i Braci

Dzieła Nieustannej Nowenny Uczniów Jezusa

Piszę z potrzeby serca i przynaglony jakimś wewnętrznym impulsem, który nurtuje mnie od pewnego czasu. Za pomocą pisma pragnę zbliżyć się do Waszych serc i ożywić więź, która zrodziła się dzięki łasce Bożej przejawiającej się w modlitewnym ruchu Dzieła Nieustannej Nowenny. Sercem ogarniam i zarazem pozdrawiam „Weteranów”, którzy byli i nadal są „pierwocinami” Dzieła i niejako współtwórcami tego ruchu, a trwają w nim wiernie aż do tych dni. Niektórych Pan zaprosił do siebie i – można mieć nadzieję – już po tamtej stronie wysławiają Ducha rozpromienieni Jego światłością.

Myśl moja biegnie także – i to w sposób szczególny – do tych, których Pan łaską swoją powołał nieco później do tej formy modlitwy. Nic bowiem nie dzieje się bez łaski Bożej. Św. Jakub Apostoł pisze: „Każde dobro, jakie otrzymujemy, i wszelki dar doskonały zstępuje z góry, od Ojca światel”(1,17). W 1 Kor 12,4n czytamy: „Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch, różne są też rodzaje posługiwania, ale jeden Pan”. Wśród rozlicznych form służby modlitwa posiada własne miejsce. Posługiwanie „na kolanach” jest formą szczególnie cenną i niezbędną w każdym czasie. Bóg obdarzył nas tym pięknym darem i przez Ducha Świętego powołuje do realizacji Jego zamierzeń.

Cele Dzieła. *W każdym działaniu cel spełnia bardzo ważną funkcję. Cel stanowi rację, dla której coś istnieje, lub się dzieje. Według Statutów DNN (§ 2) cele Dzieła są następujące: a)- duchowe wsparcie Ojca św., Biskupa diecezjalnego, Biskupa pomocniczego i kapłanów, b)- rozbudzenie odpowiedzialności za Kościół, czyli Lud Boży, c)- uproszenie darów Ducha Świętego w zmaganiu się z laicyzacją oraz według potrzeb Kościoła.*

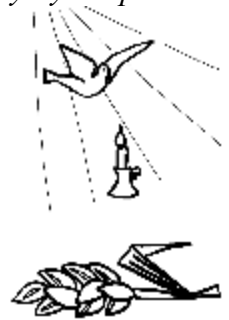
W tym miejscu warto zatrzymać się przy punkcie „b”, gdzie jest mowa o naszej odpowiedzialności za Kościół. Odpowiedzialność rodzi się z uświadomienia sobie, czym jest Kościół i z rozeznania swojego miejsca w tej wielkiej wspólnotcie Ludu Bożego. Zgodnie z nauczaniem

św. Pawła Apostoła Kościół jest mistycznym Ciałem Jezusa Chrystusa, a każdy z nas jest poszczególnym Jego członkiem (por. 1 Kor 12,27; Rz 12,5). Jako członkowie tej licznej „rodziny”- Kościoła nie możemy być obojętni wobec naszych sióstr i braci w Chrystusie. W praktyce odpowiedzialność ta może przejawiać się w różnej formie: - w moim myśleniu, w rozmowie, w czynie. Modlitwa stanowi czyn szczególny. Zauważamy w niej ważne odniesienia: **1. – do Boga**, Jego uwielbienie, należną Mu cześć, ufność w Jego miłosierdzie; **2.- względem siebie**, bowiem dobra modlitwa formuje człowieka, uszlachetnia; **3.- względem bliźniego**. Szczególnie modlitwa wstawiennicza uwrażliwia, otwiera serce na potrzeby moich sióstr i braci i – w konsekwencji – prowadzi do konkretnego czynu. Z czasem człowiek jakby wychodzi poza siebie, poza swoje sprawy. Krok po kroku zaczynamy być w pełni uczniami Jezusa.

Nie lękać się trudności.

Powie ktoś, że jest to trudna szkoła. A kto powiedział, że szkoła życia jest łatwa? Znamy przecież słowa Jezusa: „Kto nie nosi swego krzyża, a idzie za Mną, ten nie może być moim uczniem”(Łk 14,27). Kto swój trud dźwiga w imię Pana, temu nie zabraknie Jego łaski. Nie było dotąd takiego świętego, który by nie parął się ze swoimi słabościami, nie doznawał trudności i przeszkód, i z pewnością takiego nie będzie. Przeżywał je św. Paweł – ku naszej pociesze! Pisze: „...trzykrotnie prosiłem Pana, aby odszedł ode mnie, lecz [Pan] mi powiedział: «Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali»” (2 Kor 12,8n).

W Koronce ku czci Ducha Świętego zwracamy się do Tego, którego mamy od Pana – Ducha mocy. On „przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami”(Rz 8,26). „Wszystko mogę w Tym, który mnie umacnia”(Flp 4,13). W największych trudnościach miejmy nadzieję. Źródłem zaś naszej nadziei jest wiara w Tego, który nam został dany: „Nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany”(Rz 5,5).

Bóg w naszych sercach wg św. Pawła

Rozpoczęty 28 czerwca 2008 r. przez Ojca św. Benedykta XVI jubileusz z okazji dwutysięcznej rocznicy urodzin św. Pawła stanowi korzystną okazję pogłębienia wiedzy i nauczania tego wielkiego Apostoła Narodów.

Źródłem poznania ducha Pawłowego i jego teologii są Dzieje Apostolskie oraz listy. Jest ich 13. Pisał je w zależności od potrzeby i zaistniałej sytuacji w gminach chrześcijańskich. Jak zauważa Ojciec św., Benedykt XVI (por. Katecheza z 25 X 2006) centralne miejsce w jego życiu i nauczaniu zajmuje Chrystus. Interesująca jest jego nauka o wzajemnym przenikaniu się między Chrystusem a chrześcijaninem, np.: *zanurzyć się (tj. być ochrzczonym) w Chrystusie Jezusie* (por. Rz 6,3.4); albo: *Bóg daje Ducha Świętego* (por. Tes 4,8). Stąd nurtuje pytanie o zamieszkiwanie Boga w naszych sercach i jakie to ma znaczenie dla naszego religijnego życia. W tym celu przyjrzyjmy się poszczególnym tekstom.

<u>Chrystus w nas</u>	<u>Duch Święty w nas</u>
<p>Rz 8,10. (przez chrzest jest w nas Chr.) 2 Kor 13,5. (Koryntianie powinni być świadomi prawdy, że Chrystus jest w nich). Zob. także: Ef 3, 17n. Ga 2,20: (Św. Paweł mówi o sobie, że w nim żyje Chrystus). Rz 13,14: <i>Przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa</i> (ulubiona przenośnia św. Pawła). Por. też Ga 3,27).</p>	<p><u>Rz 8,9-11</u>: (Duch Boży, a także Chrystusa, mieszka w ochrzczonym). <u>1 Kor 3,16; 6,19</u>: człowiek przybytkiem Ducha Świętego. <u>2 Kor 1,2; 5,5</u>: (Zadatek Ducha w nas) <u>Ga 3,2</u>: (Otrzymanie Ducha przez wiarę) <u>Ga 4,6</u>: (Duch Syna wysłany przez Ojca) <u>Ef 1,13</u>: (Pieczęć Ducha Świętego). <u>2 Tm 1,14</u>: (Duch Święty mieszka w chrześcijanach).</p>

Można by poprzestać na podaniu tych tekstów bez kontekstu, lecz stają się one bardziej zrozumiałe, nabierają swoistego rumieńca, gdy osadzi się je w konkretnie życia. Może warto wyjść od stwierdzenia św. Pawła w Ga 2,20: *Teraz już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus.* Paweł

mówi o sobie, jest świadom swego doczesnego życia, lecz zarazem zdumiony tym, czego dokonał w nim Jezus Chrystus, czuje, że kieruje nim Ten, którego spotkał w drodze do Damaszku. Zaniepokojony niebezpieczeństwem odejścia od Chrystusa wiernych w Galacji (por. Ga 1,6nn), w rozdziale 3,1 mówi z bólem: *Któż was urzekł, was, przed których oczami nakreślono obraz Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego?* Podkreśla absolutną różnicę pomiędzy uczynkami pełnionymi na podstawie przepisów Prawa a wiarą. Wiara jest działaniem Bożym i przez posłuch wierze otrzymuje się Ducha Świętego (w. 2). Jak bardzo aktualne jest to nauczanie Apostoła Narodów dzisiaj, kiedy sieje się na wieloraki sposób zamęt doktrynalny. Musimy być świadomi, że odwrócenie się od głoszonej Ewangelii równa się ze zdradą Boga. Przyjęcie Ewangelii i życie nią jest według Pawła *życiem wiary w Syna Bożego*. Wiara z nauczaniu św. Pawła jest nie tylko łaską, lecz także odpowiedzią człowieka na Boży dar. Przez **wiarę nie tylko Chrystus** mieszka w naszych sercach (por. Ef 3,17), ale **także Duch Święty** (Ga 3,2).

O obecności Chrystusa i Ducha Chrystusowego w ochrzczonych szerzej traktuje św. Paweł w Liście do Rzymian (8,9-11,14). Apostoł porusza sprawę usprawiedliwienia człowieka przez Jezusa Chrystusa, w którego zostaliśmy „zanurzeni” w obrzędzie chrztu (Rz 6,3). Jest to zarazem „zanurzenie” w śmierci Jezusa Chrystusa, byśmy razem z Nim powstali do nowego życia wyzwoleni spod prawa grzechu. Wprawdzie pozostaje jeszcze w nas skłonność do grzechu, lecz dzięki Chrystusowi istnieje realna szansa przewyciężenia tej skłonności (por. 7,24). Według św. Pawła, ci, którzy są *w Jezusie Chrystusie* – tzn. wewnątrznie zjednoczeni z Nim, już nie podlegają potępieniu (8,1). Jest to „prawo Ducha”, jeśli tylko Duch Boży oraz Chrystus mieszka w ochrzczonym (8,9-11), mieszka zaś tylko wtedy, gdy człowiek myśli i działa tak jak Chrystus i pozostaje z Nim w ścisłym zjednoczeniu (por. Komentarz, s.168). Zjednoczenie ochrzczonych z Chrystusem przedstawia Paweł także za pomocą przenośni *przyoblekania się w Chrystusa* (Rz 13,14). Podobnie mamy w Ga 3,27: *...wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa*. Nie chodzi tu o jedność całej

społeczności wiernych , lecz o **indywidualne zjednoczenie z Nim** (por. ks. E. Szymanek TChr , Komentarz, 85).

Zjednoczenie z Jezusem Chrystusem ochrzczonych i zamieszkanie w nich Ducha Bożego przedstawia św. Paweł na różny sposób. W Liście do Koryntian posługuje się obrazem budowli. Korynt. Mieszkali w nim rzymscy weterani, wyzwolenicy, Grecy, przybysze ze Wschodu i Żydzi – środowisko bardzo zróżnicowane (por. PSB, 572). Do tej licznej gminy chrześcijan kierował Paweł listy na wieść o zaistniałych tam nieporządkach. W 1 Kor 3 nazywa chrześcijan *rolą Bożą i Bożą budowlą*. Wznosi się ona na fundamencie, którym jest Jezus Chrystus (por. 3,9.11). Chrześcijanie powinni być świadomi swego statusu: *Czy nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeśli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście* (3, 16-17). **Świątynia** – św. Paweł posłużył się wyrazem *naós* (ναός), a nie *hieron* (ἱερον). Słowo *hieron* oznacza cały teren świątyni z jej bramami, portykami, dziedzińcami. Natomiast *naós*, stanowiło miejsce wydzielone, **przybytek** przeznaczony na „mieszkanie” dla bóstwa (pogańskiego) lub – w Izraelu – miejsce *Święte Świętych* (por. ks. E. Dąbrowski, Komentarz, 169). W ujęciu św. Pawła **chrześcijanie stanowią przybytek** przeznaczony na mieszkanie dla Boga. Określenie to odnosi się nie tylko do całej gminy chrześcijańskiej, lecz także do poszczególnych ochrzczonych. W tej *świątyni – przybytku* mieszka Duch Boży. W 1 Kor 6,12nn Apostoł surowo ocenia swobodę obyczajów, zwłaszcza piętnuje grzechy seksualnej rozwiązłości: *Czy nie wiecie, że ciała wasze są członkami Chrystusa?* Chrzest głęboko jednoczy nas z Chrystusem i sprawia, że także ciało ochrzczonego człowieka jest *naós – przybytkiem* Ducha Świętego, który pochodzi od Boga (por. 1 Kor 6,19). Chrześcijanin już *nie należy do siebie*, a zatem także ciało powinno być przybytkiem czystości i świętości (por. Komentarz, 191).

Trójca św. w nas

W listach św. Pawła nie spotykamy wyraźnej formuły trynitarniej z wyjątkiem 2 Kor 13.13. Brzmi ona następująco: *Łaska Pana Jezusa Chrystusa, miłość*

Boga i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

Jak widzieliśmy w powyższych rozważaniach, św. Paweł na wieloraki sposób mówi o przebywaniu w naszych sercach Ducha Świętego (także Chrystusa), jak to mieliśmy np. w Rz 8,9nn. W Liście do Ga 4,4-6 Paweł wyraźnie uczy, że: 1. ...zesłał Bóg Syna swego (4); 2. – tak samo Bóg zesłał do serc naszych Ducha Syna swego (6). Ponieważ Duch Święty jest zarazem Duchem Syna, to i Syn posyła wraz z Ojcem swego Ducha. Stąd wolno twierdzić, że tak samo Ojciec jest w nas wraz z Synem i Duchem Świętym. Na tej zasadzie jesteśmy – niewątpliwie z przybrania – *synami Bożymi*. Mieszkający w nas Duch Święty woła: *Abba, Ojcze!* (6). W oddajmy głos Komentatorowi tego fragmentu (Kom. do Galatów, 92):

Gwarntem godności synostwa Bożego jest Duch Święty. Jest On Bogiem, ponieważ jest wysłany przez Ojca, a nawet przez Syna, skoro jest Jego Duchem. Jest to jeden z tekstów, które najwyraźniej mówią o pochodzeniu Ducha Świętego od Ojca i Syna (por. J 15,26). Nazwanie Ducha Świętego Duchem Syna wskazuje na jedność Ducha i Syna, a dzięki temu sugeruje zjednoczenie człowieka z Synem Bożym. A ponieważ Duch Święty jest wysłany przez Ojca, można więc twierdzić, że i Ojciec jest zjednoczony z człowiekiem. Następuje więc zjednoczenie z całą Trójcą Świętą (Rz 8,14-16).

Czego uczy nas św. Paweł?

Powyższa analiza tekstów wykazuje, że Paweł kładzie akcent na podstawy życia duchowego. Wymagają one szerszego omówienia. Z racji szczupłości miejsca trzeba ograniczyć się tylko do niektórych zasad w formie skróconej.

1. W Chrystusie Jezusie i mocą Ducha Świętego przez chrzest jesteśmy przybranymi dziećmi Bożymi i *nowym stworzeniem* (Ga 2,15).

2. Podstawą jest wiara w Syna Bożego, działająca przez miłość, „rozlaną” w nas przez Ducha Świętego.

3. Skoro także nasze ciało jest przybytkiem Ducha Świętego, należy strzec się wszelkiej profanacji, zachowując czystość i świętość ciała.

5. Duch Święty modli się w nas i wstawia się za nami.

*Wielce Czcigodnym naszym Pasterzom,
J.E. Księdzu Biskupowi Jerzemu Mazurowi
Biskupowi Diecezji Elckiej*

oraz

*J.E. Księdzu Biskupowi Romualdowi Kamińskiemu
Biskupowi Pomocniczemu*

*z tytułu radosnych świąt Zmartwychwstania
Jezusa Chrystusa*

*serdeczne życzenia radości w Duchu Świętym
i wszelkich łask Bożych*

życzy redakcja

Biuletynu DNN

Święty Paweł – Apostoł Narodów (cz.I)

Święty Paweł Apostoł, osoba bardzo intrygująca, odważna i oddana swoim przekonaniom i ideom, dla których był w stanie oddać swoje życie. Przebył pieszo lub statkiem tysiące kilometrów, aby głosić Jezusa i to Jezusa ukrzyżowanego. Wszelkie trudności nie powstrzymywały go przed głoszeniem Ewangelii. Paweł nie wyobraża sobie swego istnienia bez głoszenia Ewangelii: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9, 16). Jego Listy pokazują ogromny zapał i miłość z jaką oddał się posłudze Słowa. Głosił Chrystusa wszystkim: Żydom i poganom, mądrym i prostym, kobietom i mężczyznom, wszystkim. Jest więc wzorem niezmordowanego Apostoła Narodów.

Dom rodzinny i pierwsze lata w dużym stopniu decydują o życiu człowieka. Dlatego dla zrozumienia Pawła koniecznie trzeba poznać

dom rodzinny i środowisko dorastania. On sam wskazuje miejsce narodzin, którym jest Tars. Trudno jest dokładnie określić rok urodzenia przyszłego Apostoła Narodów, ale mogło mieć to miejsce mniej więcej w latach 7-10 po narodzeniu Chrystusa. Wiemy na pewno, że urodził się w rodzinie, która bardzo strzegła tradycji religijnej swojego narodu. Później bowiem z dumą mówi, że pochodzi z rodu Beniamina. Zapewne też dlatego w ósmym dniu, przy obrzezaniu (Flp 3,5), otrzymał imię pierwszego króla Izraela, Saula. Później będzie używał imienia drugiego, Paweł, zwłaszcza poza środowiskiem żydowskim.

Pozycja społeczna rodziny Pawła uwidacznia się w fakcie posiadania obywatelstwa rzymskiego, które w ówczesnych czasach dawało obywatelowi rzymskiemu wiele przywilejów. Najczęstszym sposobem nabywania praw obywatelstwa był przywilej przyznawany jakiejś grupie ludnościowej. Indywidualnie otrzymywało się od rodziców, drogą aktu wyzwolenia i wreszcie w nagrodę za szczególne zasługi wobec Rzymu niekiedy takie prawo było można po prostu sobie kupić. Apostoł przyznaje cztery razy (Ga 1,13.23; 1 Kor 15,9; Flp 3,6), że „prześladował” chrześcijan. Ale w jaki sposób? Zważywszy, iż nikt nigdy ani spośród chrześcijan, ani też spośród Żydów nie oskarżył Apostoła o przelanie krwi, pojawiło się przypuszczenie, iż prześladowanie sprowadzało się do gwałtownych wystąpień słownych przeciw chrześcijanom w synagogach. Takiemu rozumieniu sprzeciwia się jednak stosowane przez Apostoła słownictwo. Czasownik „prześladować” (διώκειν) zarówno u Pawła, jak w całym Nowym Testamencie oznacza coś więcej niż wystąpienie słowne. Według ewangelicznych wypowiedzi (Łk 6, 22; Mt 5,11) prześladowanie znajduje wyraz w nienawiści, wyłączeniu, złorzeczeniu, oszczerstwach. Inne miejsca sugerują także przemoc fizyczną. Wydaje się, iż Pawłowa wrogość wobec chrześcijan obejmowała wszystkie wymienione formy.

Na temat sposobu i zakresu owych prześladowań nieco obszerniej informują Dzieje Apostolskie. Pierwsza wzmianka o prześladowaniach Pawła ukazana jest podczas męczeństwa Szczepana. Podczas całego zajścia Szaweł „pilnował szat” (Dz 7, 58b). Kilka wierszy dalej (Dz 8,1)

pojawia się informacja, iż Paweł nie tylko pilnował szat, ale także „zgadzał się na zabicie” Szczepana. Nieco dalej (Dz 8,3) młodzieniec pilnujący szat przemienia się w niezwykle groźnego prześladowcę, który „porywał mężczyzn i kobiety i wtrącał do więzienia.” Czy tego rodzaju opis i stopniowanie nie jest zamierzonym dramaturgicznym pomysłem Łukasza, podkreślającym niezwykłość późniejszego nawrócenia? Być może.

Według Dz 9, 2n Paweł z własnej inicjatywy stara się o listy polecające od arcykapłana do synagog w Damaszku, aby po uwięzieniu przebywających tam chrześcijan doprowadzić ich w kajdanach do Jerozolimy. Paweł w to zadanie włożył całą swoją gorliwość, postanawiając podjąć starannie na własną rękę poszukiwania i pojmanie wszystkich chrześcijan znajdujących się na terenie Damaszku.

By zrozumieć św. Pawła, warto powracać do opisu jego nawrócenia. Posiadamy trzy jego relacje: dwa razy opowiada o nim Paweł w Dziejach Apostolskich, raz w Liście do Galatów, było to więc wydarzenie, które go głęboko nurtowało. Jechał do Damaszku jako prześladowca, u bram miasta spotkał go Chrystus, którego wyznawców prześladował. Nie jest więc to nawrócenie spowodowane refleksją czy lekturą, ale spotkaniem dwóch osób: Chrystusa i Pawła. Szaweł nie usłyszał ze strony Chrystusa anatem ani potępienie, lecz tylko łagodne i pełne żalu: „Szawle, Szawle, czemu Mnie prześladujesz?” W słowach Jezusa nie ma więc potępienia, a jedynie tkliwość względem błędzącego człowieka. Paweł olśniony światłem Jezusa nie dyskutuje z Nim, nie pyta, nie tłumaczy się i nie znajduje stu i kilku jeszcze powodów do usprawiedliwienia swego postępowania – co my pewnie byśmy uczynili. On wie, że jest to Jezus i że Jezus mówi prawdę, i żadne tłumaczenie na nic się nie przyda. Jest jednak konkretnym człowiekiem, więc pyta: Co mam czynić, Panie? – a usłyszawszy polecenie, wypełnia je do końca. Od tej chwili wszystkie

swoje siły byłego faryzeusza oddane zostaną na usługi Jezusa Chrystusa i Ewangelii.

Gorący temperament Pawła, niepozbowiony chwil czułości, pozostaje niezmienny i jest to konkretny dowód, że chrześcijaństwo nie niszczy niczyjego człowieczeństwa. Lecz odtąd jego życie jest życiem oddanym apostołstwu i posłudze Ewangelii, i staje się „wszystkim dla wszystkich” (1 Kor 9,22). Odbył pierwsze spotkanie z Piotrem w Jerozolimie. Na początku życia we wspólnocie Kościoła Paweł nie znajduje łatwego życia, dlatego zmuszony jest do schronienia się w Tarsie.

(Część II w następnym numerze „Biuletynu”).

Ks. Jacek Uchan

ŚW. BRUNON – Patron Diecezji Ełckiej

Święty Brunon jest znaną w historii postacią. Prowadził na naszych ziemiach działalność misyjną w czasach Bolesława Chrobrego. Urodził się w 974 roku w religijnej rodzinie niemieckiego grafa na zamku w Kwerfurcie. Kształcił się w szkole katedralnej w Magdeburgu. Znane mu były ideały, którymi żył św. Wojciech. On także przebywał w tym mieście i tu zdobywał wykształcenie. Brunon postanowił, że swoje życie poświęci Bogu jako duchowny. W 995 r. mianowano Brunona kanonikiem, a następnie dostał się na dwór cesarza Ottona III. W trzy lata później w otoczeniu dworskim znalazł się w Rzymie. Wówczas wstąpił do Zakonu Benedyktynów, do znanego klasztoru na Awentynie. Brunon przywdział benedyktyński habit, otrzymał imię zakonne Bonifacy, a w rok później złożył śluby zakonne. W tym samym klasztorze przebywał pięć lat wcześniej św. Wojciech.

Wielki wpływ na Brunona miał również św. Romuald, który zapoznał go z planowanymi przez zakon wielkimi akcjami misyjnymi. Wraz ze św. Romualdem udał się Brunon w roku 1001 do pustelni (eremu) w Pereum koło Rawenny we Włoszech. Jesienią tego roku, na życzenie Bolesława Chrobrego, udała się do Polski pierwsza grupa misjonarzy: Jan i Benedykt, do których miał dołączyć również Brunon. Rozpoczął on naukę języka słowiańskiego, aby lepiej przygotować się do misyjnej działalności. Został wysłany przez św. Romualda do Rzymu, gdzie otrzymał poparcie papieża Sylwestra II dla misji zakonników z Pereum i został obdarzony przez Ojca Świętego paliuszem, który wręczył mu sam cesarz Henryk II, gdy w roku 1004 w Magdeburgu Brunon przyjmował świecenia biskupie. To pozwalało Brunonowi na używanie tytułu arcybiskupa misyjnego.

Biskup Brunon chciał być wiernym poleceniu Chrystusa: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody”, dlatego prowadził działalność misyjną na Węgrzech, w Kijowie, wśród Pieczyngów (teren nad Dnieprem, na południowy wschód od Kijowa), starał się także dotrzeć do Szwecji. Pełen zapału misyjnego Brunon udał się na początku roku 1009 wraz z grupą misjonarzy, aby głosić Ewangelię Prusom i Jadzwingom. Według podania miał nawrócić nad Bugiem jednego z książąt

jaćwieskich, Nothimera. Niestety nie było mu dane dokończyć pomyślnie rozpoczętego dzieła. Poniósł śmierć męczeńską w opinii świętości wraz z 18 misjonarzami 9 marca 1009 r. Trudno jednak określić miejsce męczeństwa. Niektórzy mówią o okolicach Giżycka, inni Łomży lub Drohiczyzna. Nasz patron miał wówczas ok. 35 lat życia. Źródła podają, że Bolesław Chrobry, którym Brunon był zaprzyjaźniony, wykupił jego ciało. Niestety, ślad o relikwiach męczennika zaginął.

Kult św. Brunona-Bonifacego rychło rozszedł się po świecie. Już w roku 1040 wychodzi jego żywot wpleciony przez św. Piotra Damiana do żywotu św. Romualda. Jego cześć rozwijała się w zakonie kamedułów, a także w kolegiacie w Kwerfurcie, której sam św. Bronon miał być fundatorem. W Martyrologium Rzymskim figuruje od XVI wieku. W XVII wieku św. Brunon-Bonifacy został uznany patronem Warmii. Ku czci św. Brunona wybudowana została przez katolików w Giżycku, w latach 1907-1909, kaplica. Jej poświęcenia dokonano 17 listopada 1919 roku. Później wybudowano kościół św. Brunona, konsekrowany 26 czerwca 1938 r. przez bpa Maksymiliana Kallera - ówczesnego biskupa warmińskiego. Natomiast ewangelicy w roku 1910 wzniesli nad jeziorem Niegocin w Giżycku krzyż ku czci świętego. Gdy powstała Diecezja Ełcka (1992) św. Brunon stał się jej patronem obok Najświętszej Maryi Panny – Matki Kościoła i św. Wojciecha, z którym postać św. Brunona jest mocno związana.

Obchód liturgiczny ku czci św. Brunona Bonifacego przypada na dzień 12 lipca i ma rangę wspomnienia obowiązkowego. Teksty liturgiczne przybliżają nam postać Świętego patrona. W mszalnej *kolekcie* wspomina się, że św. Brunon przelał krew na naszych ziemiach, głosząc Ewangelię poganom. Dlatego też prosimy za jego wstawiennictwem Boga, abyśmy wytrwali w wierze i żyli zgodnie z jej wymaganiami. *Modlitwa nad darami* zawiera prośbę, abyśmy byli wiernymi świadkami Chrystusa za przykładem św. Brunona, biskupa i męczennika. *Po Komunii* zanosimy do Boga prośbę, aby przykład św. Brunona dopomógł nam z miłością uczestniczyć w męce Chrystusa i cieszyć się „owocami wiekuistego pokoju”.

Warto dodać, że św. Brunon jest autorem trzech zachowanych utworów pisanych: *Żywotu św. Wojciecha*, *Listu do cesarza Henryka II* i *Żywotu Pięciu Braci Polskich* (Jana i Benedykta z Włoch oraz Mateusza, Krystyna i Izaaka - Polaków, którzy ponieśli śmierć męczeńską w roku 1003). W pismach tych zawarte są nie tylko wiadomości o świętych męczennikach, ale też ważne spostrzeżenia dotyczące historii Polski. Styl i język tych pism wskazują na wysoką kulturę św. Brunona.

W dniach 20-21 czerwca 2009 roku w Giżycku wraz z całym Kościołem Polskim będziemy dziękowali Panu Bogu za życie i dzieło misyjne św. Brunona dokonane przed wiekami na naszych ziemiach. Już dziś prosimy, aby św. Brunon umacniał naszą wiarę i wypraszał dar pokoju i jedności dla nas i dla innych.

Ks. Jarosław M.

k o m u n i k a t y

Dzień skupienia w sobotę przed Niedzielą Miłosierdzia już jest tradycją. W tym roku wypadnie on 18 kwietnia. Jak w poprzednich latach, tak i obecnie serdecznie zapraszam Siostry i Braci do wzięcia udziału. Miejscem dnia skupienia jest Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Ełku, ul. Grota Rowecznego 5a. Program pozostaje ten sam, co i w poprzednich latach:

Godz. 14.00 – powitanie pielgrzymów, konferencja.

15.00 – Koronka do B. Miłosierdzia, adoracja N.S., możliwość skorzystania z sakramentu pokuty.

16.00 – przerwa pół godziny, możliwość skorzystania z herbaty

16.30 – 17.00 – Konferencja, po czym Droga Krzyżowa (godz. 17.00)

18.00 – Msza św. z homilią.

Dotyczy Koordynatorów. *Drogich Koordynatorów zapraszamy na doroczne spotkanie w niedzielę 28 czerwca, b.r. na godz. 14.00. Rozpoczęcie Mszy św. o godz. 14.00, po czym obrady w Sali konferencyjnej.*

Przewodnicząca DNN

Irena Tomkiel

AKTUALNY STAN GRUP MODLITEWNYCH DNN

na dzień 31.12.2008

WYKAZ MIEJSCOWOŚCI			STAN NA 31.12.2008r.	
Lp.	MIEJSCOWOŚĆ	PARAFIA P.W.	OSÓB	GRUP
1.	Augustów	Św. Jana Chrzyciela	112	8
2.	Augustów	M.B. Częstochowskiej	70	5
3.	Augustów	Miłosierdzia Bożego	98	7
4.	Augustów	Najśw. Serca Pana Jezusa	42	3
5.	Augustów	Świętej Rodziny	141	10
6.	Bajtkowo	M.B. Różańcowej	20	1
7.	Bargłów	Podwyższenia Krzyża Św.	56	4
8.	Berzniki	Wniebowzięcia N.M.P	29	2
9.	Biała Piska	Św. Andrzeja Boboli	38	3
10.	Borzymy	M.B. Nieustającej Pomocy	11	1
11.	Bystry	Św. Król. Jadwigi	14	1
12.	Cimochy	M.B. Królowej Świata	28	2
13.	Ełk	Chrystusa Sługi	86	6
14.	Ełk	Ducha Świętego	13	1
15.	Ełk	Sw. Jana Ap. i Ewangelisty	98	7
16.	Ełk	Najśw. Serca Pana Jezusa	59	4
17.	Ełk	N.M.P. Królowej Apostołów	126	9
18.	Ełk	Opatrzności Bożej	196	14
19.	Ełk	Św. Rafała Kalinowskiego	57	4
20.	Ełk	Św. Tomasza Apostoła	44	3
21.	Ełk	Św. Wojciecha Męczenn.	69	5
22.	Filipów	Wniebowzięcia N.M.P.	111	8

23.	Giżycko	Św. Anny	182	13
24.	Giżycko	Św. Brunona	42	3
25.	Giżycko	Ducha Św. Pociesz.	98	7
26.	Giżycko	Św. Kazimierza	56	4
27.	Giżycko	Św. Maksymil. Kolbego	154	11
28.	Gołdap	Św. Józefa Robotn.	56	4
29.	Gołdap	Św. Leona Bonifacego	28	2
30.	Gołdap	N.M.P. Matki Kościoła	85	6
31.	Jaminy	Św. Mateusza Apostoła	23	2
32.	Janówka	Zwiastowania N.M.P	16	1
33.	Kalinowo	Wniebowzięcia N.M.P	27	2
34.	Klusy	M.B.Wspomożyc. Wiernych	56	4
35.	Lipsk	M.B. Anielskiej	14	1
36.	Mikołajki	Św. Mikołaja	14	1
37.	Mikołajki	M.B.Różańcowej	56	4
38.	Miłki	M.B. Król. Polski	28	2
39.	Nowa Wieś	Św. Józefa Robot.	14	1
40.	Okartowo	Niepok.Serca N.M.P.	28	2
41.	Olecko	N.M.P.Królowej Pol.	56	4
42.	Olecko	Świętej Rodziny	84	6
43.	Orłowo	Św. Kazim. Królew.	20	2
44.	Orzysz	M.B. Szkaplerznej	109	8
45.	Orzysz	Najśw. Serca Pana Jezusa	28	2
46.	Pisanica	M.B. Królow. Polski	88	6
47.	Pisz	M.B. Miłosierdzia	28	2

48.	Prawdżiska	Św. Andrzeja Apostoła	39	3
49.	Prostki	Św. Antoniego Padewskiego	98	7
50.	Raczki	Trójcy Przenajświętszej	210	15
51.	Rajgród	Narodzenia N.M.P.	224	16
52.	Regielnica	Św. Józefa Obl. N.M.P.	126	9
53.	Rożyńsk W.	Św. Szczepana Męczennika	14	1
54.	Ruciane Nida	Trójcy Świętej	78	6
55.	Rydzewo Raj.	Św. Wojciecha B.i M	43	3
56.	Rygałówka	Przemienienia Pańskiego	14	1
57.	Skarżyn	Chrystusa Króla	42	3
58.	Stare Juchy	Trójcy Przenajświęt.	84	6
59.	Straduny	M.B.Królowej Polski	42	3
60.	Suwałki	Św. Kazimierza	52	4
61.	Suwałki	Św.Apostołów Piotra i Paw.	14	1
62.	Szczepki	Św. Józefa Oblubieńca	28	2
63.	Świątajno	M.B. Szkaplerznej	63	5
64.	Wiśniowo Eł.	M.B. Gromnicznej	84	5
65.	Wydminy	Chrystusa Zbawiciela	126	9
66.	Wilkasy	Św. Rafała Kalinowskiego	28	2

Razem 4317 309

*Drogim w Jezusie Chrystusie
Siostram i Braciom Dzieła Nieustannej Nowenny,
Czytelnikom „Biuletynu”
z okazji uroczystości paschalnych
życzenia najserdeczniejsze: zdrowia, pogody serca,
i wszelkich łask Bożych – zasyła:*

Redakcja

Lp.	SZKOŁY I INNE GRUPY	OSÓB	GRUP
1	Seminarium Duchowne	30	2
2.	Bogumiła Kisła	14	1
3.	Gimnazjum Nr 1 Sejny	42	3
4.	Zespół Szkół Sam - Elk	17	1
5.	Szkoła Podst. Nr 2 - Elk	14	1
6	Zespół Szkół Nr 6 - Elk	20	1
7.	Gimnazjum Nr 1 - Elk	12	1
8.	Księgarnia „Barka”	13	1
9.	Apteka „św. Brunona:”	14	1
10.	Liceum Ogólnokształc. - Orzysz	14	1
11.	Wspólnota Rodzin Naza. - Orzysz	14	1
12.	Grupa Rodzinna - Rożyńsk	10	1
13.	Grupa Rodzinna - Klusy	28	2
14	Barbara Drozdowska - Białystok	14	1
	Razem	256	18
	Nowe Parafie		
1.	Sejny Nawiedzenia N.M.P.	28	2
2	Węgorzewo M.B. Fatimskiej	14.	1
3.	Wiźajny Św. Teresy	14	1
	Razem	312	22
	Ogółem	4629	331

Bożemu Miłosierdziu polecamy naszych zmarłych:

+

Śp. Janinę **Strzałkowską** - z parafii RAJGRÓD

Śp. Józefę **Kardel**

" Czesławę **Rydzewską**

" Honoratę **Grzeszczyk**

" Janinę **Butanowic**

" Irenę **Lewkowicz** – z Augustowa, par. Św. Rodziny

N a s z k a l e n d a r z

- 2.IV** – Rocznica śmierci Jana Pawła II. Modlimy się o beatyfikację Sługi Bożego.
- 23.IV**– Patronalne święto Biskupa Diecezji, J.E.Ks. Biskupa Jerzego Mazura. Modlimy się w intencjach naszego Pasterza.
- 31.V**– Uroczystość Zesłania Ducha Świętego.
- 28.VI** – Spotkanie Koordynatorów Dzieła Nieustannej Nowenny, g. 14.00. – Msza św. w katedrze i obrady w sali konferencyjnej.

Słowo od Redakcji Biuletynu

Biuletyn Dzieła Nieustannej Nowenny jest kwartalnikiem, którego celem jest wyjście naprzeciw duchowym potrzebom tych, którzy ochotnie podejmują modlitwę w trosce o potrzeby Kościoła. Biuletyn jest organem bezpłatnym, utrzymującym się z dobrowolnych ofiar tych, których na to stać. Redakcja wyraża najserdeczniejsze podziękowanie wszystkim ofiarodawcom, którzy już pospieszyli z pomocą. W ich intencji jeden raz w miesiącu jest odprawiana Msza św. Redakcja będzie wdzięczna za nadesłane uwagi, spostrzeżenia i świadectwa.

Organ kierowniczy Dzieła Nieustannej Nowenny:

Przewodnicząca: Irena Tomkiel, 19-300 Ełk, ul. Łąkowa 34, (tel. 087 610 28 60). **Zastępcy:** mgr Małgorzata Gajewska, 19-300 Ełk, ul. Sportowa 5, (tel. 087-621 30 13). Krystyna Kulbacka, 19-300 Ełk, ul. Armii Krajowej 31/13 (tel. 087-610 38 67).

Redakcja Biuletynu: Ks. Włodzimierz Wielgat, 19-300 Ełk, ul. Kościuszki 13/3(tel. 610-05 40); Ks. Jarosław Mierzejewki, Pisanica; mgr Marzena Tyborska; mgr Małgorzata Gajewska; mgr Monika Rogińska.

W dniu 18 stycznia, b.r., na zaproszenie Księdza mag. Dariusza Doliwy, Proboszcza parafii Skarżyn, i p. Koordynator, odbyło się opłatkowe spotkanie członków DNN. Rozpoczęło się ono Eucharystią o g. 13.00, po której w sali szkolnej przy herbatce, ciastkach i owocach można było nawiązać owocną rozmowę na tematy naszego ruchu. Poniższe folderki częściowo obrazują to bardzo sympatyczne spotkanie.

Informacja Redakcji

